

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/29/2019
Identifikačné číslo spisu: 8116203724
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8116203724.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Jozef Tarabčák, so sídlom kancelárie Hlavná 13, Prešov, správca úpadkyne: G. F., nar. XX.XX.XXXX, bývajúca v F., R.-E. XXXX/XX, proti žalovanému: U. D., nar. XX.XX.XXXX, bývajúci v F., P. 1, zastúpenému Mgr. Róbertom Liškom, advokátom, so sídlom v Poprade, ul. Štefánikova č.882/39, o neúčinnosti právnych úkonov vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 2Cbi/7/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. októbra 2017, č. k. 3CoKR/10/2016-76, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného odmieta.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „prvoinštančný súd“, „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), rozsudkom zo dňa 03. mája 2016, č. k. 2Cbi/7/2016-42 rozhodol, že právne úkony ktorými úpadkyňa G. F. (ďalej len „úpadkyňa“) uhrádzala za žalovaného spotrebovanú elektrickú energiu na odbernom mieste v byte, na Ulici P. 1, v F. za dobu od 3.8.2010 do 10.3.2015 v celkovej výške 3.768,46 Eur, sú voči veriteľom úpadkyne právne neúčinné. Určil, že právne úkony, ktorými úpadkyňa uhrádzala za žalovaného spotrebovaný plyn na odbernom mieste v Poprade, P. X za dobu od 19.12.2010 do 18.6.2015 v celkovej výške 203,11 Eur sú voči veriteľom úpadkyne právne neúčinné. Zaviazal žalovaného zaplatiť do všeobecnej podstaty úpadkyne sumu 3.768,46 Eur za spotrebovanú elektrickú energiu a 203,11 Eur za spotrebovaný plyn. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) a vyrovnaní definuje úpadcu ako dlžníka neschopného alebo predĺženého, ktorý nemôže splácať viac ako jednému veriteľovi po dobu 30 dní po lehote splatnosti pri peňažných záväzkoch. Táto platobná neschopnosť, ako úpadok dlžníka zamedzuje dlžníkovi vykonávať zvýhodňujúce právne úkony ust. § 59 ZKR, alebo ukracovať veriteľov podľa ust. § 60 ZKR počas

úpadku dlžníka. Ako vyplýva z prihlášok pohľadávok v čase plnenia v prospech žalovaného, mala úpadkyňa existujúce splatné záväzky veriteľov prihlásených pohľadávok. Nepochybne teda poukázaním predmetných súm v prospech žalovaného došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, pričom z doterajšieho šetrenia správcu nevyplýva, že v tom čase reálne existovala možnosť, uspokojiť z existujúceho majetku záväzky skôr splatné a suma, ktorá na tento účel mohla slúžiť bola poukázaná žalovanému. K právnomu úkonu, ktorý je predmetom odporovania teda došlo v čase platobnej neschopnosti dlžníka. Postupom úpadcu ako spriaznenej osoby žalovaného teda došlo k zmenšeniu jeho majetku, v dôsledku čoho už nie je možné predmetnú sumu použiť na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Po vyhodnotení dokazovania dospel prvoinštančný súd k záveru, že nárok žalobcu na určenie neúčinnosti právnych úkonov z dôvodu, že sú ukracujúcimi právnymi úkonmi je v celom rozsahu dôvodný. V danom prípade ide o bezodplatné právne úkony, za ktoré úpadkyňa nedostalo od žalovaného žiadnu protihodnotu. Tento úkon bol urobený v čase platobnej neschopnosti úpadkyne, pričom vzhľadom na to, že žalovaný je osobou spriaznenou s úpadkyňou úmysel sa predpokladá. Ak by predmetná suma nebola vyplatená žalovanému, mohli byť z nej uspokojené pohľadávky veriteľov úpadkyne.

3. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom z 25. októbra 2017, č. k. 3CoKR/10/2016-76, rozsudok prvoinštančného súdu podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a poukázal na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že v prejednávanej spore žalovaný v rámci koncentračnej zásady uvedenej v tom čase platnom ust. § 118a ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku nepodal vo veci žiadne námietky, ktoré by spochybňovali skutkové zistenia súdu prvej inštancie. Odvolací súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázať, že úpadkyňa uhradila za žalovaného za spotrebu plynu sumu 203,11 Eur a za spotrebu elektrickej energie 3.768,46 Eur vo vyššie uvedených obdobiach. Odvolací súd tiež nezistil, že by postupom súdu prvej inštancie bolo spôsobené odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom v dôsledku toho, že pojednávanie na súde prvej inštancie 03.05.2016 prebehlo bez účasti žalovaného, ako aj bez účasti jeho právneho zástupcu. Ako vyplýva z obsahu spisu pojednávanie na súde prvej inštancie uvedeného dňa sa začalo o 10:00 hod., pričom išlo o pojednávanie krátke, v rámci ktorého sa súd oboznámil so stanoviskom žalobcu a s pripojenými listinnými dôkazmi. Ospravedlnenie právneho zástupcu žalovaného podané elektronicky bolo doručené v deň pojednávania, 3.5.2016 o 10.13 hod., pričom zo zápisnice o pojednávaní na súde prvej inštancie z uvedeného dňa vyplýva, že sa tak stalo už po vynesení rozhodnutia v spore a toto ospravedlnenie bolo do pojednávacej miestnosti prinesené asistentkou súdu po skončení pojednávania. Súd prvej inštancie preto nemal inú možnosť ako vo veci konať a rozhodnúť, pretože o ospravedlnení právneho zástupcu žalovaného z účasti na tomto pojednávaní nemal vedomosť, napriek tomu, že právny zástupca žalovaného pripojil potvrdenie ošetrojúceho lekára o tom, že sa nemôže zúčastniť súdneho pojednávania bez ohrozenia zdravia. Za týchto okolností boli splnené všetky podmienky pre konania a rozhodnutie súdu prvej inštancie.

5. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p. tým, že, boli porušené jeho právo na spravodlivý proces, neprávym procesným postupom súdu, nakoľko mu bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva. Podľa dovolateľa nemal možnosť sa vyjadriť, pretože nebol vypočutý. Namietol, že súd nedostatočne zistil skutkový stav a žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný namietol tvrdenie, že je otcom úpadkyne a bol zaviazaný za platby za dva byty, pričom v jednom z nich nebyval. Právny zástupca žalovaného sa snažil doručiť ospravedlnenie včas, súd prvej inštancie pritom nepotvrdzuje doručenie elektronických písomností, čím porušuje zákon. Tým bolo podľa dovolateľa porušené jeho právo na zastupovanie a spravodlivý proces a princíp rovnosti zbraní. Odvolací súd neposkytol účinnú ochranu porušených práv a slobôd sťažovateľa, ktoré porušil prvoinštančný súd a odňal mu tak právo na účinný opravný prostriedok. Vzhľadom na uvedené dovolateľ žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť, rovnako zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a spor vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Žalobca v replike uviedol, že dovolanie bolo podané po lehote a preto je potrebné ho odmietnuť. Rovnako dovolací dôvod nebol vymedzený v zmysle C. s. p., právny zástupca žalovaného mal dostatočný čas na ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní a nie až v deň pojednávania a súdy rozhodli iba o platbe za byt, kde sa žalovaný býval.

7. V duplike dovolateľ nesúhlasil s vyjadreniami žalobcu, dovolanie podal včas, poukázal na skutočnosť, že odvolací súd rozsudok doručil právnomu zástupcovi, ktorý mal v tom čase pozastavený výkon funkcie advokáta.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení, trval na zmeškaní lehoty na podanie dovolania a porušení princípu koncentračnej zásady.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

12. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť: a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení. b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok naplňovania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

14. Dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. V porovnaní s pôvodnou právnou úpravou (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.), súčasná právna úprava už neumožňuje súdu prihliadať na vady zmätočnosti ex offio. Tento postup súvisí s dôsledným

zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1420).

15. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

16. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

17. Podľa názoru žalovaného je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

18. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

19. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

21. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

22. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ postup súdu prvej inštancie, ktorý pojednával a uzavrel dokazovanie bez jeho prítomnosti, kedy súd v stanovenom termíne pojednával, ale dovolateľ sa ospravedlnil elektronicky - mailom už po začatí pojednávania. Týmto mu zabránil prístupu k súdu a možnosť sa vyjadriť ústne k podanej žalobe, uviesť dôkazy a navrhnúť vypočuť ďalšieho svedka. Pretože prvoinštančný ani odvolací súd nezohľadnili ospravedlnenie a právo byť na pojednávaní a vyjadriť sa, byť vypočutý porušili jeho právo na spravodlivý proces a prístup k súdu.

23. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie zaslal žalovanému uznesenie z 08. marca 2016, č. k. Cbi/7/2016-23, v ktorom žalovaného vyzval, aby sa v lehote 15 dní vyjadril k žalobe a pripojil dôkazy, v akom rozsahu neuznáva nárok, vyjadril rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, zároveň žalovaného v

zmysle vtedy platného ust. § 114 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku riadne poučil o následkoch nesplnenia tejto povinnosti a poučil ho, okrem iných, o jeho právach nazerat' do spisu, možnosti si ustanoviť advokáta cez Centrum právnej pomoci, vznesenia námietok zaujatosti, označenia dôkazov, svedkov, listín a v zmysle ust. § 52, 53 Občianskeho súdneho poriadku povinnosti zúčastňovať sa na výsluchu, úkonoch súdu a povinnosti žalovaného riadne a v čas ospravedlniť svoju neprítomnosť na pojednávaní. Uznesenie prevzal žalovaný 14.03.2016 a ostal nečinný. Prvoinštančný súd 18.04.2016 nariadil pojednávanie na deň 03.05.2016 o 10.00 hod., ktoré žalovaný 21.04.2016 prevzal. V deň pojednávania po jeho začatí o 10.13 hod. doručil advokát JUDr. Ján Jenča elektronicky, prostredníctvom mailu ospravedlnenie neúčasti, z dôvodu práceneschopnosti, s vyjadrením, že petit žaloby považuje za zmätočný, konštrukcia žaloby sa prieči logike a žaloba nie je postavená na realite, vysvetľujúc, že prevodom bytu na vnučku sa nepreviedlo inkaso. Advokát ospravedlnil aj neúčast' žalovaného pre nepriaznivý zdravotný stav. K ospravedlneniu advokát priložil plnomocenstvo (čl. 32 spisu), z ktorého vyplýva, že plnomocenstvo prijal 17. apríla 2016 a žalovaný ho poveril 15. marca 2016. Ďalej priložil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti zo Sociálnej poisťovni (čl. 33 spisu), z ktorého vyplýva, že JUDr. Ján Jenčo bol práceneschopný od 02. septembra 2015. Z vyjadrenia všeobecného lekára pre dospelých P. B. C. (čl. 34 a 39 spisu) z 9. marca, ktorý bol ošetrojúci lekár JUDr. Jána Jenča vyplýva, že advokát sa nemohol zúčastniť pojednávania 10. marca 2016, aby nedošlo k ohrozeniu jeho zdravia a života (č. l. 39) ako aj „dnešného pojednávania“ (č. l. 40 s dátumom vystavenia 4.5.2016).

24. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný mal dostatok času, priestoru a možností uplatniť svoje práva pred súdom, možnosť vyjadriť sa k žalobe písomne, alebo ústne, zvoliť si obhajcu, alebo požiadať o právnu pomoc Centrum právnej pomoci. Vyjadriť sa k žalobe, navrhnuť dôkazy je právom žalovaného a nie povinnosťou v zmysle zásady vigilanti bus iura scripta sunt. Súd prvej inštancie, ako i odvolací súd si splnili všetky procesné povinnosti a na základe predložených dôkazov rozhodli. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že právny zástupca žalovaného prijal plnomocenstvo 17.04.2016 teda v čase, kedy bol pre vážne zdravotné problémy už osem mesiacov práceneschopný a ošetrojúci lekár mu okrem iných vôbec neodporúčal zúčastňovať sa pojednávaniu a stres. Advokát JUDr. Ján Jenčo teda už pri prijatí plnomocenstva na zastupovanie žalovaného vedel, že sa nebude môcť zúčastňovať pojednávaniu v predmetnej veci, pritom počas práceneschopnosti vôbec nemal vykonávať pracovnú činnosť. Ak sa napriek práceneschopnosti rozhodol poskytnúť právnu pomoc, mal nielen svojmu klientovi túto skutočnosť oznámiť, ale doručiť plnomocenstvo o zastupovaní žalovaného súdu prvej inštancie, s tým, že je dlhodobo práceneschopný. Rovnako sa včas riadne ospravedlniť z pojednávania z 03. mája 2016, ktoré sa začalo o 10.00 hod. Nie je možné klásť za vinu prvoinštančnému súdu, že v spore rozhodol. Právny zástupca zaslal elektronicky ospravedlnenie v deň pojednávania o 10.13 hod., t. j. už po začatí pojednávania a po vyhlásení rozsudku. Dovolací súd poukazuje na to, že nie je možné zanedbanie povinností advokáta podľa Advokátskeho poriadku, považovať za porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdov. Právnomu zástupcovi po prijatí plnomocenstva na zastupovanie v predmetnom spore vznikli povinnosti voči žalovanému, i konajúcemu súdu. V čase priestore od 21. apríla 2016 mal zastupujúci advokát dostatok priestoru súd prvej inštancie elektricky informovať o svojej dlhodobej práceneschopnosti, a včas sa ospravedlniť na pojednávanie. Dovolací súd poukazuje, že ani žalovaný, ktorého neúčast' ospravedlnil na pojednávaní právny zástupca, dodatočne nedoložil žiadny dôkaz o svojich zdravotných problémoch, pre ktoré sa nemohol zúčastniť 03. mája 2016 pojednávania na súde prvej inštancie. Dovolateľ poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. z 31.01.2017, sp. zn. 2Obdo/12/2016, z 20.05.2010, sp. zn. 4Cdo/96/2010, 4Cdo/192/2009, 4Cdo/150/2009, ako i Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 85/06, I ÚS 114/08, I ÚS 33/2012, a ďalšie vrátane rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Predmetné rozhodnutia však nie je možné aplikovať na predmetný spor, pretože ani v jednom z nich nejde o prípad neskorého ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní doručeného po vyhlásení rozsudku v súvislosti so zastupovaním klienta advokátom počas dlhodobej práceneschopnosti.

25. Dovolací súd sa preto stotožnil so záverom odvolacieho súdu, že žalovaný ako aj jeho právny zástupca, ktorého si žalovaný sám slobodne zvolil, mali vytvorení dostatočný čas na uplatňovanie práv žalovaného v spore. Konanie právneho zástupcu žalovaného počas dlhodobej práceneschopnosti a

neskoré ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní nie je možné vyhodnotiť ako porušenie práva na spravodlivý proces zo strany konajúcich súdov. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že procesným postupom súdu prvej inštancie, ako i odvolacieho súdu, nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný bol na pojednávanie nariadené na deň 03.05.2016 pred súdom prvej inštancie, riadne predvolaný a k žalobe sa mal možnosť vyjadriť, rovnako mohol využívať svoje práva navrhovať vypočutie svedkov, počas pojednávania ako i v písomných návrhoch, zvoliť si právneho zástupcu, alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci.

26. Dovolateľ ďalej namietal, že súdy nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnili napadnuté rozhodnutia.

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

28. Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvoľe sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o spore. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

29. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

30. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu je vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 202 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Súd prvej inštancie i dovolací v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p.

32. Podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

33. So zreteľom na vyššie uvedené nesplnenie požiadaviek na uvedenie dovolacích dôvodov spôsobom v

súlade s C. s. p., možno uzavrieť, že podané dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, pričom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p. Preto dovolací súd podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie odmietol.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

35. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.